

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200977
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:1019200977.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a členov senátu JUDr. Michala Davalu, Ph.D., LL.M. a JUDr. Barbory Vrbovej, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: Rada pre mediálne služby (v čase vydania rozhodnutia Rada pre vysielanie a retransmisiu), Palisády 36, 811 06 Bratislava, IČO: 30 844 151, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. RL/11/2019 zo dňa 03.04.2019, takto

rozhodol:

- I. Súd rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/11/2019 zo dňa 03.04.2019 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Rade pre mediálne služby na ďalšie konanie.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Priebeh administratívneho konania

1. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/11/2019 zo dňa 03.04.2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona – podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní, ku ktorému malo dôjsť odvysielaním programu Z prvej ruky na rozhlasovej programovej službe Rádio Slovensko dňa 25.09.2018 v čase o cca 12:30 hod. (ďalej aj „namietaný program“), v ktorom odznali v súvislosti s 20. výročím konca éry A. B. informácie a boli prezentované názory vyznievajúce kriticky vo vzťahu k spôsobom a metódam vládnutia A. B., ako aj udalostiam spätým s érou tzv. mečiarizmu, a to bez toho, aby žalobca tieto dostatočným spôsobom vyvažoval, čím malo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť politicko-publicistického programu.

2. Rada pre vysielanie a retransmisiu začala správne konanie vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní v súvislosti s namietaným programom doručením oznámenia o začatí správneho konania žalobcovi dňa 31.12.2018. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 03.04.2019 a doručené bolo žalobcovi dňa 16.05.2019. Zákon o vysielaní účinný do 31.07.2022 vylučoval podanie odvolania voči napadnutému rozhodnutiu.

II. Správna žaloba

3. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu, v ktorej namietal rozpor napadnutého rozhodnutia so zákonom o vysielaní a so zákonom č. 71/1967 Zb. o

správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Včas podanou správnu žalobou namieta žalobca primárne to, že namietaný program nebol politicko-publicistickým programom a preto sa na žalobcu ako vysielateľa nevzťahovala povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní. Podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní je politická publicistika program tematicky zvyčajne spätý so spravodajstvom, ktorý obsahuje najmä komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam a názory politikov na jednotlivé témy. Témou namietaného programu Z prvej ruky boli historické udalosti spred dvadsiatich rokov a ich vplyv na ďalší spoločenský vývoj v Slovenskej republike. Konkrétne sa program venoval udalostiam, ktoré nastali počas vlády A. B. v rokoch 1992 až 1998 a ich dopadu na smerovanie spoločnosti v Slovenskej republike. Hostami (diskutujúcimi) v tomto programe boli osoby, ktoré nie sú príslušníkmi politického spektra. Hostami programu neboli politici ale 3 osoby, ktoré majú legitímne právo zaujať subjektívny postoj k akejkoľvek téme (sociológ, komentátor týždenníka Trend a politický komentátor/publicista). Hostia programu hodnotili historické udalosti, poslucháčov nezavádzali a ich názory nemožno považovať za jednostranne politicky vyhradené v prospech vládnych resp. opozičných síl. Sama žalovaná v napadnutom rozhodnutí výslovne konštatuje, že predmetný program nebol vysielaný o bezprostredne aktuálnej spravodajskej téme, nevykázal dostatočnú mieru spätosti s aktuálnymi udalosťami a ani neobsahoval politické stanoviská k aktuálnym udalostiam.

4. Klasifikáciou tohto programu ako politicko-publicistického programu založil len na skutočnosti, že obsahoval „analýzy vývoja a diskusia v ňom bola vedená aj o politických témach“. Aj keď diskutované historické udalosti mali svoj pôvod v politickom živote, tak samotná diskusia o týchto udalostiach nemôže podľa názoru žalobcu automaticky zakladať jeho klasifikáciu ako politicko-publicistického programu. V opačnom prípade by sa napríklad všetky programy venované historickým udalostiam, ktoré sú spojené s existenciou štátneho útvaru, museli považovať za politicko-publicistické programy, keďže takéto historické udalosti majú bezpochyby súvis aj s politickým životom v danom štátnom útvare. Napríklad programy venované problematike Slovenského národného povstania, transportov slovenských občanov židovského pôvodu do koncentračných táborov počas druhej svetovej vojny, či okupácii ČSSR vojskami Varšavskej zmluvy v roku 1968. Podľa názoru žalobcu nie je možné vykladať § 3 písm. l) zákona o vysielaní v tom smere, že každý program, ktorý obsahuje analýzu vývoja, sa považuje za politicko-publicistický program. S ohľadom na koncept a obsah tejto diskusie má žalobca za to, že daný program nemožno klasifikovať ako politicko-publicistický program, ale ide o ostatnú publicistiku, na ktorú sa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní nevzťahuje. Podľa žalobcu teda žalovaná na predmetný program aplikovala právnu normu, ktorá sa na daný typ programu nevťahuje, čím založila nezákonnosť svojho rozhodnutia.

5. Aj keď má žalobca za to, že namietaný program nebol politicko-publicistickým programom, ale išlo o ostatnú publicistiku, uvádza aj námietku voči záverom žalovanej o údajnej neobjektívnosti a nevyváženosti namietaného programu. Žalobca poukazuje na to, že diskutujúci sa vyjadrovali k osobe A. B. nie len s poukazom na negatívne aspekty ale aj tie pozitívne (dar reči, silná charizma, dokázal ovplyvniť ľudí, bol uveriteľný a predstaviteľný, že to myslí naozaj dobre). Napriek skutočnosti, že program bol venovaný historickým udalostiam, ktoré sú vo všeobecnosti spoločnosťou hodnotené negatívne, tak vyjadrenia diskutujúcich k osobe A. B. neboli jednostranné. Napríklad diskutujúci pozitívne hodnotil skutočnosť, že A. B. verejne odmietol výzvu denníka Slovenská republika, aby silovými zložkami zasiahol proti referendu v Štúrove. Ďalej v kontexte prípadného neuznania výsledkov volieb zo strany HZDS v diskusii odznelo, že „... percento bolo mizivé, že by B. vyhlásil voľby za neplatné...“, ako aj „Aj ja si skôr myslím, že ani on sám nevsádzal tú kartu na tú stranu, aby niečo zmanipuloval ...“. V programe odznelo, že B. bol zdatný politický taktik, vedel sa oprieť o masy voličov a bol politik, ktorý vedel získať voličov. Aj z uvedeného je zrejmé, že v namietanom programe k osobe A. B. neodznali len jednostranné vyjadrenia. A preto nebol program neobjektívny alebo nevyvážený.

6. Žalobca tiež namieta, žeby v programe odznali v zásade nové informácie. Žalobca poukazuje na konkrétne časti napadnutého rozhodnutia, v ktorom žalovaná uvádza, že „Informácie odvysielané programom možno považovať za zväčša verejne dostupné a v minulosti medializované. ... A. B. je podľa historických záznamov kontroverznou postavou našich dejín a tieto mu pripisujú viaceré pozitívne ako i negatívne činy. Jednoznačne je možné uviesť, že jeho hodnoty, spôsoby práce, vychádzajúce z minulého politického pôsobenia nemožno považovať za informácie, s ktorými by verejnosť už nebola aspoň vo všeobecnej rovine konfrontovaná.“. Žalobca na podklade konkrétnych historických udalostí

a spoločenských faktov (napr. tzv. Slovenská noc dlhých nožov, negatívne vnímanie politizácie štátnej správy, zavedenie jedného volebného obvodu za vlády A. B.) nesúhlasí s názorom žalovanej, že v namietanom programe odznali neprípustné negatívne vyznievajúce hodnotiace komentáre pozvaných hostí.

7. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014, v ktorom sa zaoberal otázkou legitímneho cieľa, ktorého ochranu žalovaná zabezpečuje sankcionovaním vysielateľov za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní. Požiadavka na objektívne a nestranné informovanie v zmysle daného ustanovenia sa považuje za prípustné zákonné obmedzenie slobody prejavu len za splnenia podmienky, že v danom konkrétnom prípade ide o obmedzenie, ktorým sa chránia práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí neuviedla žiadny z vyššie uvedených kvalifikovaných verejných záujmov, s ktorými by kolidovala žalobcom uplatnená sloboda prejavu. Žalobca nesúhlasí ani s názorom žalovanej, že informácie, ktoré boli predmetom analýzy v namietanom programe mali potenciál ohroziť práva a slobody iných, t.j. právo verejnosti na objektívne a nestranné informácie. S odkazom na citácie konkrétnych častí nálezu II. ÚS 307/2014 poukazuje žalobca na to, že žalovanou uvádzaná možná kolízia práva na slobodu prejavu vysielateľa (žalobcu) s právom verejnosti na objektívne a nestranné informácie, nie je kvalifikovaným verejným záujmom, ktorý by zakladal právomoc žalovanej uložiť sankciu za porušenie § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní. Podľa žalobcu nie je v posudzovanom prípade daný žiadny kvalifikovaný verejný záujem citovaný v náleze II. ÚS 307/2014, bod 62 - šírenie a uvádzanie jednostranných názorov, myšlienok alebo ideí úmyselne popierajúcich ľudské práva a slobody, popierajúce alebo schvaľujúce holokaust, zločiny politických režimov, podporujúcich náboženský extrémizmus a terorizmus, podporujúcich výlučne jednu politickú stranu, hnutie či skupinu s cieľom poškodiť na právach názorových a politických oponentov v rámci demokratického politického súboja v podmienkach reprezentatívnej demokracie, podporujúcich totalitné štátne zriadenie alebo propagandu politických režimov založených na fašistickej, komunistickej alebo obdobnej ideológii, podporujúcich národnú, rasovú alebo etnickú nenávisť a pod.

8. Žalobca je tiež toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nie je ani v súlade s § 47 ods. 2 Správneho poriadku, konkrétne, že výrok napadnutého rozhodnutia nedostatočne špecifikuje, čím konkrétne sa mal žalobca dopustiť porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní. Žalovaná mala vo výroku napadnutého rozhodnutia presne špecifikovať, ktoré konkrétne informácie a názory vyznievajúce kriticky vo vzťahu k spôsobom a metóde vládnutia A. B., ako aj udalostiam spätým s érou tzv. mečiarizmu, podľa nej napíňajú skutkovú podstatu správneho deliktu. V tomto zmysle odkázal žalobca na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) sp. zn. 3Sžo/38/2011 a sp. zn. 3Sžo/200/2010.

9. Žalobca žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie, pričom z odôvodnenia správnej žaloby je zrejmé, že napáda nesprávne právne posúdenie podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“), keďže nesúhlasí s právnou kvalifikáciou namietaného programu ako politicko-publicistického programu, a ani s existenciou zásahu do kvalifikovaného verejného záujmu chráneného zo strany žalovanej aplikovaným ustanovením zákona o vysielaní. Zároveň žalobca namieta nedostatočnú špecifikáciu konania, ktorým sa mal žalobca dopustiť porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní, vo výroku rozhodnutia v rozpore s § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

III. Vyjadrenie žalovanej

10. Vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 28.08.2019 žalovaná zotrvala na argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí a nestotožnila sa v celom rozsahu s tvrdeniami žalobcu. Žalovaná v úvode vyjadrenia tvrdí, že žalobca v rámci obsahu celej žaloby neuviedol v zmysle § 182 ods. 1 písm. e) SSP, z akých konkrétnych skutkových s právnych dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Napriek tomuto tvrdeniu následne žalovaná rozoberá a rozporuje jednotlivé skutkové a právne tvrdenia uvedené žalobcom v správnej žalobe.

11. Vo vzťahu k námietke nesprávnej právnej kvalifikácie namietaného programu ako politicko-publicistického programu, žalovaná uvádza, že nepopiera, že klasifikáciu programu založila s ohľadom na závery jeho posúdenia len na skutočnosti, že tento obsahoval analýzy vývoja a diskusia v ňom bola

vedená aj o politických témach. K tejto časti žaloby ale taktiež žalovaná poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 11 posledný odsek, v ktorom konkrétne uviedla, že vychádza z legálnej definície politickej publicistiky a zo skutočnosti, že kritériá sú v predmetnom ustanovení zákona uvádzané demonštratívne a ich výpočet nie je uzavretý. Na to, aby bolo možné program zaradiť do politickej publicistiky, nie je nevyhnutné, aby boli kumulatívne naplnené všetky vyššie uvádzané znaky politickej publicistiky. Zároveň ani prítomnosť len niektorého z vyššie uvedených kritérií automaticky neznamená, že program ako celok má charakter politickej publicistiky. V programe odzneli a boli prezentované analýzy vývoja, a to konkrétne analýzy politického a spoločenského vývoja, pričom bolo zdôraznené a uvedené prepojenie až na súčasnú politickú sféru, t.j. postavenie strany SMER-SD a jej aktuálneho predsedu a bývalého premiéra C. D.. Pri posudzovaní každého programu je v konečnom dôsledku rozhodujúci len finálny produkt, teda odvysielaný program vo svojej konečnej podobe tak, ako si ho mohli vypočuť poslucháči. Žalovaná odkázala na str. 14 druhý a tretí odsek napadnutého rozhodnutia, v ktorom uviedla, že namietaný program „obsahovo naplnil kritéria pre jeho zaradenie do programového typu politická publicistika, ako aj kritériá pre jeho zaradenie do programového typu ostatná publicistika. Program nebol vedený o bezprostredne aktuálnej spravodajskej téme, nevykázal dostatočnú mieru spätosti s aktuálnymi udalosťami, neobsahoval politické stanoviská k aktuálnym udalostiam. Obsahoval však analýzy vývoja a diskusia v ňom bola vedená aj o politických témach. Vzhľadom na obsah prinášaných informácií, najmä politický charakter viacerých prezentovaných čiastkových tém a celkový spôsob spracovania programu dospela Rada k záveru, že v danom prípade program ako celok mal charakter politickej publicistiky.“

12. Žalovaná považovala viacero z diskutovaných tém za témy politického charakteru. Tieto témy sa vo vzťahu k prezentovaným informáciám (o presune voličov HZDS do iných politických strán, ovplyvňovaní voličov, používaní politických metód mečiarizmu vtedy a v súčasnosti) neobmedzili len na konštatovanie, resp. uvedenie historických faktorov, ale uvedené analyzovali aj v kontexte presahov tejto v minulosti uplatňovanej politiky na súčasné politické garnitúry a spoločnosť.

13. Žalovaná nespochybňuje existenciu aj pozitívnych informácií na adresu A. B., no tieto boli podľa nej „prezentované v rovine celkovo silného negatívneho hodnotenia jeho spôsobov vystupovania vo vzťahu k verejnosti – prejavy, ktoré boli iba obyčajná zlátnina, znôžka nezmyslov, kopa hlúpostí, klamstvá, na ktoré postupne prichádzali aj ďalší, „klamstvo ako pracovná metóda“. Pozitívne informácie neboli podľa žalovanej dostatočné pre zabezpečenie vyváženosti namietaného programu. Zároveň žalovaná uvádza, že síce v napadnutom rozhodnutí uviedla, že informácie odvysielané namietaným programom možno považovať za zväčša verejne dostupné a v minulosti medializované, no práve z tohto dôvodu bolo potrebné tieto informácie, v rámci programu vo všeobecnosti negatívne prijímané a doplnené práve o subjektívne hodnotenia a komentáre, náležitým spôsobom vyvážiť. Podstatné je tiež tvrdenie žalovanej, že v namietanom programe „odznelo nielen jednoznačne zhodnotenie nedostatkov metód mečiarizmu, ale aj kritika následných krokov vlády B. E., ktorý tieto ponechal v platnosti, s dosahom na dnešnú spoločenskú a politickú scénu. A následne tieto informácie práve v kontexte negatívne vyznievajúcich subjektívnych názorov a komentárov pozvaných hostí posúdila ako neprípustné z hľadiska zabezpečenia vyváženosti prezentovaného obsahu.“ Žalovaná odmieta, že by boli jej závery nedostatočne zrozumiteľné alebo nepresné.

14. Názor Ústavného súdu vyjadrený v náleze sp. zn. II ÚS 307/2014 v súvislosti s výkladom § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní odporuje podľa žalovanej súčasnému legislatívnemu nastaveniu európskeho práva (odkazuje najmä na čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii – „Prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty o udalostiach a podporovali slobodné utváranie názorov.“). Otázka ochrany práva verejnosti na informácie, ktoré sú objektívne a nestranné, je stále aktuálna a v uvedených európskych aktoch je jednoznačne formulovaná požiadavka na reguláciu spravodajských informácií. V súlade s európskym legislatívnym nastavením tak nemožno akceptovať názor Ústavného súdu, že pre zjednodušenie prístupu verejnosti k informáciám a rozvoj nových médií nie je odôvodnená ochrana práva verejnosti na informácie, v takom zmysle a rozsahu, v akom ju žalovaná v rámci výkonu svojej právomoci na základe a v medziach zákona vynucuje.

15. Vo vzťahu k námietke o nedostatočne presnom vymedzení skutku vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaná tvrdí, že výroková časť je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti je vymedzený čas,

spôsob i miesto spáchania správneho deliktu, ako aj samotný správny delikt. Dôvody uloženia sankcie sú následne podrobne rozvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Výrok rozhodnutia nemá nahrádzať odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a nemá obsahovať dôvody, úvahy, a teda argumentáciu, ktorou sa správny orgán pri rozhodovaní spravoval. Výrok rozhodnutia tak v danom prípade jednoznačne napĺňa kritéria stručnosti, určitosti a zrozumiteľnosti. K tomu žalovaná cituje časti rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/2/2010, odkazuje na ďalšiu rozhodovaciu činnosť tohto súdu (napr. rozsudky sp. zn. 2SŽ/9/2010, 5SŽ/14/2010, 8SŽ/8/2010, 5SŽ/8/2010 a ďalšie) a cituje aj časť rozsudku Městského soudu v Prahe č.k. 8Ca/297/2007-4.

16. Na vyjadrenie žalovanej reagoval žalobca replikou zo dňa 30.09.2019, v ktorej zopakoval svoje tvrdenia uvedené v správnej žalobe. Zotrvával v celom rozsahu na podanej správnej žalobe a žiada, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Na repliku žalobcu už žalovaná nereagovala.

IV. Konanie pred správnym súdom a relevantná právna úprava

17. Žaloba napadla Krajskému súdu v Bratislave dňa 16.07.2019 pod sp. zn. 6S/152/2019. Dňa 15.08.2022 doručila Krajskému súdu v Bratislave žalovaná Oznámenie o zmene názvu organizácie, v ktorom bol krajský súd informovaný, že s dňa 01.08.2022 nadobudol účinnosť zákon č. 264/2022 Z. z. o mediálnych službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o mediálnych službách) (ďalej len „zákon o mediálnych službách“), čím došlo k zmene názvu žalovanej na Radu pre mediálne služby ak zrušeniu zákona o vysielaní.

18. Správny súd v Bratislave bol zriadený zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) a svoju činnosť začal od 01.06.2023. V zmysle § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. výkon súdnictva prešiel od 01.06.2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Predmetná vec bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety dňa 07.06.2023 náhodným výberom pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 1S Správneho súdu v Bratislave (ďalej v texte rozsudku aj „správny súd“, príp. „súd“).

19. Na prejednanie veci správny súd nariadil pojednávanie (§ 107 ods. 1 písm. a/ SSP), na ktorom právny zástupca žalobcu, zopakujúc podstatné žalobné body, zotrval na dôvodoch a petite žaloby. Žalovaná na pojednávaní rovnako zopakovala dôvody, pre ktoré žiada žalobu zamietnuť, pričom poverený zamestnanec žalovanej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne na rozhodnutie Veľkej komory vo veci NIT S.R.L. proti Moldavsku zo dňa 05.04.2022 (sťažnosť č. 28470/12), rozhodnutie vo veci Manole a iní proti Moldavsku zo dňa 17.09.2009, rozhodnutie vo veci ATV Zrt. proti Maďarsku zo dňa 28.04.2020 a rozhodnutie Veľkej komory vo veci Animal Defenders International proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 22.04.2013, ako i na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 4035/14 zo dňa 30.01.2018. Z tejto judikatúry podľa žalovanej vyplýva, že je legitímne obmedziť slobodu prejavu aj pri zabezpečovaní objektívnosti a nestrannosti spravodajských programov a programov aktuálnej publicistiky, pričom jedným z legitímnych cieľov je aj ochrana práv iných v zmysle tretej vety článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní, politická publicistika je program tematicky zvyčajne spätý so spravodajstvom, ktorý obsahuje najmä komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam a názory politikov na jednotlivé témy.

22. Podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní, je vysielateľ povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

23. Podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: (a) upozornenie na porušenie zákona.

24. Podľa § 71 zákona o vysielaní, sa na konanie podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

25. Podľa § 8 ods. 4 zákona o mediálnych službách, aktuálna publicistika je program tematicky spätý so spravodajstvom, ktorý obsahuje komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam alebo názory politikov na jednotlivé témy.

26. Podľa § 25 písm. b) zákona o mediálnych službách, vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a programov aktuálnej publicistiky; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

27. Podľa § 134 písm. a) zákona o mediálnych službách, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom regulátor ukladá tieto sankcie: (a) upozornenie na porušenie zákona.

28. Podľa § 234 ods. 3 zákona o mediálnych službách, sa konania vo veci dodržiavania právnych predpisov, ktoré sa začali pred 1. augustom 2022 a ktoré neboli právoplatne skončené, sa dokončia podľa právnych predpisov účinných k 31. júlu 2022.

29. Podľa § 236 zákona o mediálnych službách, je Rada pre vysielanie a retransmisiu zriadená podľa právnych predpisov účinných do 31. júla 2022 regulátorom podľa tohto zákona.

V. Právne posúdenie veci

30. Správny súd, po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a administratívneho spisu, preskúmal v medziach žalobného návrhu a podstatných žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP, § 183 SSP) napadnuté rozhodnutie, ako aj postup predchádzajúci jeho vydaniu, vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase právoplatnosti rozhodnutia (§ 135 ods. 1 v spojení s § 493e SSP) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

31. Predmetom súdneho prieskumu je preskúmanie postupu a zákonnosti rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/11/2019 zo dňa 03.04.2019, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona – podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní z dôvodu nezabezpečenia potrebnej miery objektivnosti a nestrannosti pri odvysielaní namietaného programu bližšie špecifikovaného v bode 1 tohto rozsudku.

32. Nakoľko došlo novým zákonom o mediálnych službách od 01.08.2022 k zrušeniu zákona o vysielaní, bolo nutné posúdiť, či v súlade so zásadami ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania (§ 195 písm. d/ SSP), nedošlo k zániku trestnosti konania žalobcu sankcionovaného napadnutým rozhodnutím, resp. či nie je nová právna úprava pre žalobcu ako páchatel'a správneho deliktu priaznivejšia. V tomto smere súd konštatuje, že aj nový zákon o mediálnych službách ukladá vysielateľom rovnakú povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a programov tzv. aktuálnej publicistiky (§ 25 písm. b/ zákona o mediálnych službách). Je však potrebné uviesť, že došlo k čiastočnej zmene obsahu pojmu politická publicistika (§ 3 písm. l/ zákona o vysielaní) v porovnaní s pojmom aktuálna publicistika (§ 8 ods. 4 zákona o mediálnych službách). S účinnosťou od 01.08.2022 sa aktuálnou publicistikou rozumie program, ktorý musí byť obligatórne tematicky spätý so spravodajstvom. Do 31.07.2022 bol politickou publicistikou program, ktorý bol „zvyčajne“ spätý so spravodajstvom, t. j. mohlo ísť aj o program, ktorý so spravodajstvom spätý nebol. Zároveň mohol politicko-publicistický program do 31.07.2022 obsahovať „najmä“ komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam a názory politikov na jednotlivé témy, t. j. mohol obsahovať aj iné zákonom nepomenované obsahové prvky. Od 01.08.2022 musí aktuálna publicistika obsahovať obligatórne niektorý zo zákonom vymenovaných obsahových prvkov (komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam alebo názory politikov na jednotlivé témy). Došlo teda k čiastočnému zúženiu

definície používanej do 31.07.2022 v porovnaní s definíciou aktuálnej publicistiky, na ktorú je povinnosť objektívnosti a nestrannosti viazaná od 01.08.2022. V posudzovanom prípade namietaného programu, ktorý je predmetom napadnutého rozhodnutia, však nemá táto skutočnosť vplyv, keďže namietaný program nespĺňal definíciu politickej publicistiky ani podľa širšej definície platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd preto neaplikoval tzv. plnú jurisdikciu (§ 195 a § 196 SSP) a žalobu preskúmal len v rozsahu žalobných bodov.

33. Úlohou správneho súdu bolo primárne posúdiť, či namietaný program spĺňa definíciu politicko-publicistického programu podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní, vo vzťahu ku ktorému by mal žalobca ako vysielateľ povinnosť zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť podľa § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní. Žalovaná vo svojom vyjadrení k správnej žalobe potvrdila, že klasifikáciu programu ako politickej publicistiky založila len na skutočnosti, že tento obsahoval analýzy vývoja a diskusia v ňom bola vedená aj o politických témach. Je možné súhlasiť so žalovanou, že v programe odzneli a boli prezentované analýzy politického a spoločenského vývoja, keďže témou relácie bolo práve 20. výročie ukončenia vlády A. B. v roku 1998. Taktiež je možné súhlasiť so žalovanou, že viacero z diskutovaných tém mali politický charakter (napr. informácie o presune voličov HZDS do iných politických strán, o ovplyvňovaní voličov, používaní politických metód mečiarizmu vtedy a v súčasnosti) a diskutéri sa neobmedzili len na konštatovanie, resp. uvedenie historických faktorov, ale uvedené analyzovali aj v kontexte presahov tejto v minulosti uplatňovanej politiky na súčasné politické garnitúry a spoločnosť.

34. Súd zároveň súhlasí s tvrdením žalovanej, že pri posudzovaní každého programu je v konečnom dôsledku rozhodujúci len finálny produkt, teda odvysielaný program vo svojej konečnej podobe tak, ako si ho mohli vypočúť poslucháči. Nemožno však súhlasiť so záverom žalovanej, že „v prípade programu Z prvej ruky zo dňa 25.9.2018 výsledný odvysielaný program obsahovo naplnil aj kritériá pre jeho zaradenie do programového typu politická publicistika, ako aj kritériá pre jeho zaradenie do programového typu ostatná publicistika“. Ak právny predpis poskytuje legálnu definíciu určite užšej časti programov (v tomto prípade programov politickej publicistiky), vo vzťahu ku ktorej formuluje osobitné povinnosti vysielateľov, nemôže orgán aplikácie práva ignorovať definičné prvky danej legálnej definície a subsumovať konkrétny program medzi programy ostatné, t. j. nespĺňajúce zákonom stanovené definičné prvky, a zároveň aj medzi programy predmetnej osobitnej skupiny, t. j. spĺňajúce zákonom stanovené definičné prvky. V tomto zmysle nie je tzv. ostatná publicistika (nespĺňajúca legálne vymedzenie politickej publicistiky) širším pojmom, a preto pod neho nie je možné subsumovať aj politickú publicistiku. Ide o samostatnú skupinu programov, vo vzťahu ku ktorej nie je vysielateľ povinný plniť určité zákonom stanovené povinnosti (napr. zákaz účinkovania hlásateľov, moderátorov a redaktorov politicko-publicistických programov v reklame podľa § 34 ods. 3 zákona o vysielaní; obmedzenia pri prerušení politicko-publicistického programu z dôvodu zaradenia reklamy podľa § 35 ods. 9 zákona o vysielaní; zákaz sponzorovania programov politickej publicistiky podľa § 39 ods. 4 zákona o vysielaní). Úvaha žalovanej o tom, že namietaný program spadá do osobitnej skupiny politickej publicistiky a spĺňa aj kritériá tzv. ostatnej publicistiky, naznačuje, že daný orgán verejnej moci nerozlišuje dostatočne medzi týmito kategóriami programov a dostatočne neposúdil definičné prvky politickej publicistiky, ako osobitnej kategórie programov. Ak namietaný program patrí do kategórie tzv. ostatnej publicistiky a nespĺňa definíciu politickej publicistiky, potom sa na neho zákonné povinnosti/obmedzenia vysielateľov nemôžu vzťahovať a uloženie sankcie napadnutým rozhodnutím je neprípustné.

35. Súd je toho názoru, že výklad legálneho pojmu politickej publicistiky, je potrebné realizovať vždy s ohľadom na špecifiká konkrétneho prípadu, resp. špecifiká konkrétnej odvysielanej relácie/programu. V prípade spravodajského programu, vo vzťahu ku ktorému sa rovnako aplikuje povinnosť vysielateľov podľa § 25 písm. b) zákona o mediálnych službách (do 31.07.2022 podľa § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní), právny poriadok neposkytoval a ani po 01.08.2022 neposkytuje legálnu definíciu. Ide však o programy, ktorých spravodajský charakter by mal byť zrejmy z časovej súvislosti informovania o aktuálnom dianí v spoločnosti a z obsahu, ktorý informuje o faktoch bez komentárov a analýz. V prípade politickej publicistiky je situácia o niečo komplikovanejšia, keďže takýto charakter odvysielaného programu nemusí byť zjavný. Je možné súhlasiť so žalovanou, že pri posudzovaní každého programu je v konečnom dôsledku rozhodujúci len finálny produkt, teda odvysielaný program vo svojej konečnej podobe tak, ako si ho mohli vypočúť poslucháči. Namietaný program však nepatrí medzi politickú publicistiku práve z dôvodu, že ako celok nespĺňa definičné znaky tohto druhu programu. Politický charakter prezentovaných tém nie je dostatočným kritériom pre zaradenie určitého programu do politickej publicistiky. Na tomto mieste je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že aj keď diskutované

historické udalosti mali svoj pôvod v politickom živote, samotná diskusia o týchto udalostiach nezakladá automaticky jeho klasifikáciu ako politicko-publicistického programu. Dovedené ad absurdum by potom platilo, že každá (viac či menej neaktuálna politická otázka z histórie) bude označená za politickú, a teda len z toho dôvodu spĺňajúcu definíciu politickej publicistiky bez ohľadu na to, či má alebo nemá spojitosť s informovaním o aktuálnom dianí v spoločnosti.

36. V zmysle definície podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní sa pre kvalifikáciu určitého programu ako politickej publicistiky vyžadovala jeho spätosť so spravodajstvom, t. j. spätosť s informovaním o aktuálnom dianí. Uvedené jednoznačne vyplýva aj z praxe zavedenej žalovanou, ktorá na účel identifikácie programových typov na účel udelenia licencie na vysielanie podľa zákona o vysielaní prijala dňa 06.03.2001 dokument „Programové typy, programy vo verejnom záujme (právny rámec, definície, špecifikácia, metodika výpočtu)“, ktorého znenie bolo upravené rozhodnutím žalovanej dňa 21.10.2008 a je verejne dostupné na webovom sídle žalovanej ako regulátora podľa zákona o vysielaní. Materiál bol schválený žalovanou ako informačná pomôcka pre vysielateľov a žiadateľov o licenciu, ktorí sú povinní uviesť podiel jednotlivých programových typov v žiadosti o licenciu.

37. Tento dokument vymedzuje spravodajstvo ako „programy, ktoré obsahujú aktuálne správy (obrazové, čítané alebo kombinované) z domova a zo zahraničia, informácie o počasí, dopravnej situácii, športe a ktoré žánrovo zodpovedajú charakteristike spravodajstva. Spravodajstvo stojí na informáciách a faktoch, sprostredkúva rozmanité a spoločensky podstatné informácie odrážajúce myšlienkovú pluralitu spoločnosti a slúžiace verejnosti k utváraní vlastných názorov. Preto má byť spravodajstvo objektívne, tj. presné, vyvážené, aktuálne, jasné, zrozumiteľné a nestranné, na rozdiel od publicistiky nemá obsahovať redaktorov či moderátorov názor, má iba tlmočiť fakty.“

38. Do programového typu publicistika sa radia „programy, ktoré žánrovo zodpovedajú charakteristike publicistiky. Publicistika okrem informácií obsahuje, na rozdiel od spravodajstva, názor, hodnotenie, zahŕňa sudy, postoje, kombinuje analytický a syntetický prístup, jej výsledkom je poznanie a prípadne presvedčenie a získanie recipienta.“. Na základe zamerania je publicistika v programových typoch rozdelená na politickú a ostatnú. Do programového typu politická publicistika „sa započítavajú programy typu: diskusia o aktuálnych problémoch, komentáre k správam a udalostiam, analýzy vývoja, politické stanoviská k udalostiam a názory politikov na jednotlivé témy (§ 3 písm. l) zák. č. 308/2000 Z. z.)“. Do programového typu ostatná publicistika „sa započítavajú tie publicistické programy, ktoré nie sú politickou publicistikou, t.j. ostatné diskusné relácie, ďalej napr. komentáre, investigatívna, občianska publicistika, magazíny, medailóny, profily, glosy, mozaiky a pod.“

39. Samotná žalovaná uvádza vo vyššie citovanom a jej rozhodovacou praxou aplikovanom dokumente, že publicistika všeobecne (t. j. aj ostatná publicistika) obsahuje na rozdiel od spravodajstva názor, hodnotenie, sudy, postoje, kombinuje analytický a syntetický prístup. Len skutočnosť, že namietaný program obsahoval analýzy vývoja a diskusia sa viedla aj o politických témach, nie je dostatočným dôvodom na klasifikovanie relácie ako politickej publicistiky, keďže analýzy, hodnotenie, názor sú súčasťou aj ostatnej publicistiky. Aj na účely rozhodovania o udelení licencie na vysielanie žalovaná vymedzovala ako politickú publicistiku (t. j. do 31.07.2022) také programy, ktoré sa týkali aktuálnych problémov, aktuálnych správ a udalostí, či obsahovali politické stanoviská k udalostiam a názory politikov na jednotlivé témy. Skutočnosť, že namietaný program nebol spätý s aktuálnymi udalosťami potvrdzuje priamo žalovaná na str. 12 tretí odsek napadnutého rozhodnutia. Zároveň žalovaná uvádza, že problematika obdobia vládnutia A. B. a jej dopadov na súčasnú politickú a spoločenskú situáciu v Slovenskej republike „je skôr dlhodobá ako bezprostredne aktuálna“ (str. 12 piaty odsek napadnutého rozhodnutia).

40. Aj Európsky dohovor o cezhraničnej televízii, platný pre Slovenskú republiku v znení protokolu z roku 2000 od 01.03.2002 (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 168/1998 Z. z. v spojení s oznámením č. 345/2002 Z. z.), stanovuje určité povinnosti a obmedzenia (napr. zákaz sponzorovania tretou osobou) len vo vzťahu k spravodajstvu a tzv. aktuálnej publicistike. Aktuálna publicistika (angl. current affairs programmes) tak zvyrazňuje prvok aktuálnosti tohto osobitného typu publicistiky (v tomto smere je možné hodnotiť používanie všeobecného pojmu „publicistika“ bez akéhokoľvek dôvetku v slovenskom preklade dohovoru za nesprávne). Aj výkladové pravidlo č. 243 Výkladovej správy (tzv. Explanatory report) k Európskemu dohovoru o cezhraničnej televízii definuje aktuálnu publicistiku (jediný pojem používaný dohovorom vo vzťahu k publicistike) ako „programy úzko

napojené na spravodajstvo, ako sú komentáre k správam, analýzy vývoja spravodajských tém a politické stanoviská k udalostiam, zachyteným v spravodajstve“. Na toto vymedzenie sa vo svojej rozhodovacej činnosti o sankčných otázkach dlhodobo odvoláva aj samotná žalovaná. Dohovor tak ako publicistiku, resp. aktuálnu publicistiku, jednoznačne vníma len programy, ktoré sú „úzko napojené na spravodajstvo“ a nie aj tie, ktoré spadajú do tzv. ostatnej publicistiky, ktorá sa týka iných ako aktuálnych tém.

41. Tým, že znenie zákonnej definície politickej publicistiky podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní je značne otvorené, zákonodarca dal správnomu orgánu (žalovanej ako regulátorovi) značný diskrečný priestor pri posudzovaní programu/relácie ako celku. Ako súd uviedol v bode 32 tohto rozsudku, je v zmysle gramatického znenia normy účinnej do 31.07.2022 možné uvažovať o politickej publicistike aj v prípade programu, ktorý nie je priamo spätý s aktuálnym spravodajstvom. Mohlo by ísť teoreticky o relácie, ktoré by napriek žiadnej spätosti so spravodajstvom pokrývali inak relevantné a aktuálne témy. Podľa názoru súdu to však nie je prípad namietanej relácie, ktorá sa v žiadnej časti nevyjadrovala k aktuálnej činnosti politikov, k aspoň rámcovo aktuálnym témam či rozhodnutiam politikov, či k aktuálnemu politickému alebo spoločenskému daniu. Komentované a analyzované udalosti sa týkali politiky A. B. v rokoch 1992 až 1998, jeho politických praktík a udalostí, ktoré sa udiali viac ako 20 rokov pred vysielaním relácie. Žalovaná síce uvádza, že v relácii bolo zdôraznené a uvedené prepojenie až na súčasnú politickú sféru, t. j. postavenie strany SMER-SD a jej predsedu a v čase odvysielania relácie (25.09.2018) aj bývalého premiéra C. D. (od 22.03.2018 do 21.03.2020 bol premiérom F. F.), no tieto odkazy a prepojenia boli tak všeobecné a nekonkrétne, že nezakladajú ani len nepriamy súvis s v tom čase aktuálnym politickým daniím. Žiadna z častí relácie, kde odznel priamy odkaz na C. D., ktorý nebol premiérom už viac ako 6 mesiacov pred odvysielaním relácie, sa netýkala žiadnej aktuálnej politickej témy, aktuálne diskutovanej politickej otázky, či aktuálne riešeného politického či spoločenského problému. Odkazy sa týkali presunu voličov medzi stranami HZDS a SMER-SR, schopnosti C. D. ovplyvniť voličov, označenia C. D. ako „najmladšieho B.“ z toho uhla pohľadu, že je posledným premiérom, ktorý ešte zažil B. spôsoby priamo v parlamente a časť z nich si osvojil.

42. Po oboznámení sa s obsahom namietanej relácie možno identifikovať len tieto časti, ktoré odkazujú na C. D. a stranu SMER-SR:

B. G.: „... Ja si stále spomínam na jednu konferenciu, na ktorej D. D. rozprával ako zakladal stranu, kde povedal, že zišli sme sa a zistili sme, že jediný politik na ktorého sa oplatí stavať je C. D., tak sme naňho vsadili a táto strana tu je, takže tí ľudia plynule si našli nové politické pôsobisko, nové páky a chvíľku si samozrejme museli počkať, ale potom prišli k tomu, dospeli k tomu, prečo to vlastne zakladali.“

...

H. I.: „... Lož ako pracovná metóda a tak ďalej, asi to nechceme spomínať, ale jednoducho dokázal ovplyvniť tých voličov ako ich dokázal ovplyvniť C. D., potom o nejaké roky neskôr a ako ich dokázal ešte pred C. D. ovplyvniť B. E., aj to treba povedať. O B. E. som hovoril a písal ako o malo B., pretože to vyplývalo zo spôsobu štýlu práce jeho politiky a o C. D. môžeme hovoriť ako o najmladšom B. z toho uhla pohľadu, že je posledným takým tým premiérom, ktorý ešte zažil tie B. spôsoby priamo v parlamente a musím povedať áno, časť z nich si osvojil.“

...

B. A.: „Je to na dlhé rozprávanie, poviem iba základné veci. Vo všeobecnosti najväčšia časť bývalých voličov HZDS je dneska medzi podporovateľmi Smeru. Treba ale dodať, že po dvadsiatich rokoch, nehovorím to rád, ale nejaká časť a nie malá už nežije.“

...

B. A.: „... Ľudia sa koniec koncov aj menia, ale platí dnes gro toho voličstva sa premiestnilo k pánovi D.“

...

B. G.: „... To bol zákon na poslednú chvíľu, kde si dal podmienky také, aby naozaj mohol uspieť on a zostalo z toho zákona to, že sme iba jeden volebný obvod. A to je kľúčová vec, ktorá zásadným spôsobom podľa mňa ovplyvňuje verejný a politický život na Slovensku.“

...

H. I.: „... Ale áno, tie prvky, ktoré zaviedol A. B. do politiky tu stále, podľa môjho názoru pretrvávajú, aj keď opakujem, sú sofistikovanejšie, dá sa to povedať alebo zhrnúť tak, že A. B. akýmsi spôsobom, pretože to prostredie bolo vtedy také, padla tá moc vlastne do lona B. E. si ju vybicykloval a C. D. ju vydrel vlastnou hlavou.“

...

B. A.: „... Dneska vidíme, že tam tých odpovedí „neviem zhodnotiť“ pribúda, ale naopak u generácie by som povedal štyridsať vyššie, tie hodnotenia sú veľmi prísne a evidentne, keď sa na to štatisticky

pozriete, tak aj od ľudí, ktorí potenciálne boli jeho bývalými voličmi. Aj tam je pocit, že vlastne A. B. ich sklamal a dnes naopak, teda už dlho vsadili niekam inam, na pána D., možno aj to sa dneska už stráca. To je možnože práve čakajú na ďalšieho takého silného autoritárskeho lídra, ktoré by mohli podporiť.“

43. Podľa názoru súdu práve na základe výrokov, ktoré odzneli v namietanom programe, v tomto prípade nemožno súhlasiť s tvrdením, že namietaný program „vzhľadom na obsah prinášaných informácií, najmä politický charakter viacerých prezentovaných čiastkových tém a celkový spôsob spracovania programu“ (str. 14 druhý odsek napadnutého rozhodnutia) odôvodňuje jeho klasifikáciu ako programu politickej publicistiky. Celkové vyznenie relácie naopak odôvodňuje jeho zaradenie medzi tzv. ostatnú publicistiku, keďže sa program netýkal žiadnej aktuálnej témy, netýkal sa aktuálnych politických otázok, nebol nijako prepojený so spravodajstvom. Komentáre a analýzy vývoja sa týkali politických spôsobov vládnutia A. B. ako historickej postavy slovenskej politiky, pričom žalovanou uvádzané presahy na v čase vydania rozhodnutia aktuálnu politiku (prostredníctvom politickej strany SMER-SD a osoby C. D.) nemajú takú kvalitu a intenzitu, aby ich bolo možné hodnotiť ako aktuálne. Takéto všeobecné konštatovania o politickom dedičstve tzv. B., ktoré ale nijako nehodnotilo konkrétnu aktuálnu politickú otázku, rozhodnutie, konanie politika alebo udalosť, nie je dostatočným prvkom odvysielaného programu, ktorý by odôvodňoval jeho zaradenie medzi politickú publicistiku v zmysle definičných kritérií podľa § 3 písm. l) zákona o vysielaní. Žalovaná preto aplikovala na reláciu, ktorá bola predmetom správneho konania vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní, nesprávnu právnu normu.

44. Správny súd po preskúmaní rozhodnutia žalovanej a oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovanej dospel k záveru, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, keď nesprávne právne posúdil charakter namietaného programu, ktorý bol predmetom konania vo veci možného porušenia § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní, keď na namietaný program aplikoval nesprávnu právnu normu. Preto je daný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

45. Vzhľadom na nesprávne právne posúdenie namietaného programu ako programu politickej publicistiky bolo ďalšie právne posúdenie sankcionovaného konania žalobcu a aplikácia § 16 ods. 3 písm. b) v spojení s § 64 zákona o vysielaní zo strany žalovanej v napadnutom rozhodnutí nesprávna. Z toho dôvodu nebolo zo strany súdu potrebné posudzovať mieru objektívnosti a nestrannosti, ktorú vo vzťahu k namietanému programu zabezpečil žalobca, ani posúdiť, či bol sankcionovaný skutok vo výroku napadnutého rozhodnutia dostatočne špecifikovaný.

46. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný (§ 191 ods. 6 SSP). Vzhľadom na viazanosť žalovanej právnym názorom správneho súdu a vzhľadom na prechodné ustanovenie § 234 ods. 3 zákona o mediálnych službách, bude žalovaná v ďalšom konaní povinná opätovne posúdiť konanie žalobcu v zmysle zákona o vysielaní v súlade s právnym názorom správneho súdu.

47. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania proti žalovanej, ktorá úspešná nebola.

48. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia správneho súdu na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky prostredníctvom Správneho súdu v Bratislave (§ 443 ods. 2 písm. a) v spojení s § 493e SSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že (a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, (b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, (c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, (d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, (e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, (f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, (g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, (h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, (i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo (j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a/ má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovanám Centrum právnej pomoci.